

**Pozměňovací návrh poslance Karla RAISE**  
**k vládnímu návrhu zákona o platebním styku**  
**sněmovní tisk č. 1059**

---

**Návrh úpravy:**

V § 131 se odstavce 1 nahrazuje odstavci 1 a 2, které znějí:

„(1) Poskytovatel splní povinnost poskytnout informaci uživateli, jestliže mu ji sdělí zachycenou na trvalém nosiči dat.

(2) Učiní-li poskytovatel sdělení podle odstavce 1 prostřednictvím komunikačního prostředku, který uživatelé běžně nepoužívají pro komunikaci s jinými osobami než s poskytovateli, splní poskytovatel povinnost poskytnout informaci uživateli pouze tehdy, jestliže uživatele zároveň informuje o sdělení podle odstavce 1 prostřednictvím komunikačního prostředku, který uživatelé běžně používají pro komunikaci s jinými osobami než s poskytovateli.“

Dosavadní odstavce 2 a 3 se označují jako odstavce 3 a 4.

Uvedená změna se promítne ve všech odkazech na § 131 odst. 1 tak, aby zahrnovaly i odkaz na § 131 odst. 2.

**Odůvodnění:**

Stávající definice pojmu „*poskytnutí informace*“ podle důvodové zprávy sice reflektuje rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 25. 1. 2017 ve věci BAWAG (C-375/15), kterým byl tento pojem interpretován pro situace, kdy jsou informace předávány prostřednictvím schránek elektronické pošty na internetových stránkách online bankovníctví, ovšem vztahuje kritérium běžnosti používání pouze ke konkrétnímu uživateli.

Navrhuje se definici upřesnit a upravit tak, aby byla v souladu se zmíněným rozsudkem, ale kritérium pro posouzení běžnosti komunikačního prostředku bylo obecné. Tedy aby nebylo nutno zkoumat běžnost používání komunikačního prostředku ve vztahu k jednotlivým uživatelům, ale vycházelo se z běžnosti používání komunikačního prostředku obecně.

Poskytnutí informací zákon vyžaduje u některých druhů informací před uzavřením smlouvy a dále především v případě návrhu na jednostrannou změnu smlouvy ze strany poskytovatele. Soudní dvůr EU ve výše uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že má-li být splněna povinnost poskytnutí informací, nestačí doručit uživateli návrh na změnu smlouvy do internetového bankovníctví, ale je třeba ho o této skutečnosti ještě informovat komunikačním prostředkem, který uživatelé běžně používají pro komunikaci s jinými osobami než s poskytovateli (např. e-mail).

Konkrétně Soudní dvůr uvedl v bodě 49 rozsudku:

„(...) nelze rozumně požadovat, aby uživatelé platebních služeb pravidelně kontrolovali všechny elektronické komunikační služby v rámci svých smluvních vztahů, a to tím spíše že

podle čl. 44 odst. 1 druhého pododstavce směrnice 2007/64 za okolností, které toto ustanovení stanoví, se změny podmínek rámcové smlouvy navrhané jejich poskytovatelem považují za přijaté uživatelem platebních služeb.“

Co konkrétně Soudní dvůr považuje za komunikační prostředek, který uživatel běžně používá, je blíže vysvětleno v bodě 51 rozsudku:

„Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 79 stanoviska, takovým aktivním oznámením může být zaslání dopisu nebo elektronické zprávy na adresu, kterou uživatel jeho služeb obvykle používá pro účely komunikace s jinými osobami a na jejímž používání se strany dohodly v rámcové smlouvě mezi poskytovatelem platebních služeb a uvedeným uživatelem. Takto zvolená adresa nicméně nemůže být adresa přidělená uvedenému uživateli na stránkách internetového bankovníctví spravované poskytovatelem platebních služeb nebo jiným profesionálem, kterému je správa uvedených stránek svěřena, neboť uvedená stránka, i když obsahuje schránku elektronické pošty, není tímtož uživatelem používána pro obvyklou komunikaci s jinými osobami s výjimkou uvedeného poskytovatele.“